

İlahi Adalet / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy, Romanlar, Sözler

написано kitapcy | 22 января, 2025

İlahi Adalet / dedektif hikaye HİKAYE: İLAHİ ADALET

Başkomiser Ahmet cesedin yanına çömelmiş, karnındaki kurşun deliğine baktı. Maktul, pek de uzun sayılmayan karanlık koridorun tam karşısında upuzun yatıyordu.

Ayağa kalktı. Başını çevirip etrafa bakındı. Evde bir boğuşma, bir kavga izi görünmüyordu. Dış kapıda da hiç bir zorlama yoktu. Sebebi neydi bu cinayetin? Kafasında dönen sorulara hâkim olamıyordu.

Feride'nin sesiyle kendine geldi.

"Başkomiserim, geciktim, özür dilerim. Sokağın başındaki kavşakta bir kaza olmuş. Yol ana baba günüydü."

Başkomiser, "Merhaba Feride," dedi. "Göreve başladığın ilk gün, seni ayaklarımın ucunda bir cesetle karşılamak istemezdim. Ama elden ne gelir?"

Onun tekrar sağlığına kavuştuğunu görmekten mutlu olmuştu.

Feride bundan iki ay önce, 'Temizlikçi' lâkaplı bir seri katilin eline düşmüş ve belki de hayatı boyunca unutamayacağı korkularla yüzleşmişti. Olaydan sonra gözlerini hastanede açtığı anda, hem beden en hem de ruhen ağır yaralar almıştı. Yediği darbeler sonucu sol gözünü kaybetme tehlikesiyle karşılaşmış, burnu ve kaburga kemikleri kırılmış, el bileği çatlamış ve ağır bir iç kanama geçirmişti. Hastanede haftalar süren tedaviler sonucu beden en ona acı veren bir şey kalmamış fakat psikolojik olarak âdeta çökmüştü. Evine geri döndüğünde bu ruh halini kızına yansıtmamak için psikolojik yardım almaya başlamıştı. Büyük ölçüde ruhi bunalımını da atlattığını düşünerek, iki aydır uzak kaldığı mesleğine geri dönmüştü.

"Durum nedir Başkomiserim?"

"Durum ortada Feride. Karnından tek kurşunla vurulmuş. Olay sabahın çok erken saatlerinde olmuş olmalı. Muhtemelen kapıyı

katile kendisi açmış. Beklediği bir saldırı değilmiş belli ki,”

“Peki, cesedi kim bulmuş?

“Kapıcı Hüsamettin Efendi bulmuş cesedi. Kurban, yani Sadık Efeli, yılın bazı zamanlarını bu apartmandaki dairesinde geçirirmiş. Kapıcı, maktulün burada olduğu zamanlarda, her sabah ona bir ekmek ve bir gazete getirirmiş. Her sabah kapıyı Sadık Bey’in kendisine verdiği anahtarla açar, getirdiklerini içeriye koyar, kahvaltısını hazır edip onu uyandırırırmiş. Bu iş için Sadık Bey ona yüklü bir maaş verirmiş. Bu sabah kapıyı açtığında bir tuhaflık fark etmiş. Koridor zindan gibi karanlıkmış. Oysa Sadık Bey koridora açılan beş kapıyı da açık bırakıp uyurmuş. Kapıların hepsi birden kapalı olunca, koridor burnunun ucunu bile göremeyecek kadar karanlık olurmuş. İçeri girerken önünü görebilmek için holün lambasını açmış, işte o sırada görmüş cesedi. Sonra da hemen polise haber vermiş.”

Başkomiserin sözü daha yeni bitmişti ki, dış kapıdan genç bir polis memuru girdi içeri.

“Apartman sakinleriyle görüştüm Başkomiserim. Başka bir emrimiz var mı?”

Başkomiser tanıştırdı.

“Feride, bu Selim. Senin yokluğunda onu ekibe dâhil ettik. Bir süre bizimle çalışacak,”

Selim henüz çok genç, mesleğinde çok toydu. Fakat Feride onun gözlerindeki azmi ve isteği ilk bakışta görmüştü. Elini Selim’e doğru uzatıp “Aramıza hoş geldin Selim. Seninle çok iyi işler yapacağımıza eminim,” dedikten sonra Başkomisere dönerek “Kapıları katil kapatmış olabilir Başkomiserim,” diye fikrini açıkladı. “Belki tek tek odalara girmiş ve bir şey aramıştır. Ya da, sadece böyle düşünmemizi istemiş de olabilir. Ama bunun sadece bir hırsızlık olduğunu düşünmemizi istese, evi böyle derli toplu bırakıp gitmez, giderken de şu portmantonun üzerinde duran cüzdanı bırakmazdı herhalde.”

Beş katlı apartmanın her katında üç daire vardı. Sadık Efeli, apartmanın ikinci katındaki dairelerden birinde oturuyordu. Apartman sakinleri hiç bir şey görmediklerini ve özellikle de silah sesi duymadıklarını, zaten sabahın o saatinde

yataklarında uyuyor olduklarını söylemişlerdi. Hepsi de Sadık Bey'i tanıyorlardı ama onunla samimi olan, sadece Hüsamettin Efendi ve karısıydı. Başkomisere göre, bu durumda kapıcı bir numaralı şüpheliydi.

Sadık Efeli, altmışına yakın ama yaşından oldukça genç gösteren, uzun boylu, yapılı bir adamdı. Şehrin en büyük üniversitelerinden birinde tarih profesörüydü. Bu daireden başka, yılın büyük bir bölümünü geçirdiği, üç katlı villasının bulunduğu mahalle zengin bir muhitteydi. Karısı bundan yıllar önce ölmüştü; tek oğlu da çok uzun yıllardır Londra'da yaşıyordu. Kapıcı Hüsamettin Efendi, Sadık Bey'in oğlunu hiç görmemişti. Oysa yıllardır Sadık'ı tanır ve hizmetini yapardı. Baba ile oğulun arasında bir anlaşmazlık olabileceğinden şüphe etmiş, birkaç kez bunu Sadık Bey'e sormaya yeltenmiş ama cevap alamamıştı.

Başkomiser, kapıcıda Sadık Efeli'nin oğlunun telefon numarası olduğunu öğrenince, onu arayıp kötü haberi vermesini söyledi. Kapıcı için zor bir görev olacaktı bu.

Ertesi gün ilk iş olarak Sadık Efeli'yi çalıştığı üniversitede araştırmak üzere yola koyuldular. Henüz ellerinde kayda değer bir bilgi yoktu ama Feride üniversitede yapacakları araştırmadan oldukça ümitliydi. Selim'e göre, böyle saygın birinden, hem de bir profesörden kim ne isterdi ki? Belki de maddi durumunun iyi olduğunu bilen biri para koparmak için evine gelmiş, vermeyince de onu öldürmüştü. Feride böyle olduğunu düşünmüyordu. Bu işin içinde sadece basit bir para işi olamazdı. Sezgileri ona bu cinayetin ardında daha önemli şeyler olabileceğini söylüyordu.

Üniversiteye girdiklerinde Dekan'ı bulmak o kadar da zor olmadı. Sadık Efeli'nin bir cinayete kurban gittiğini öğrenmek sadece Dekan Bey'i değil, sorguladıkları tüm öğretim görevlilerini çok şaşırttı ve üzdü.

Sırada öğrencilerle görüşmek vardı. Bu konuda onlara en iyi yardımı Sadık Efeli'nin asistanının yapabileceğini söyleyen Dekan, onları Sadık Bey'in odasına götürmesi için sekreterini görevlendirdi.

Asistan Figen Gülpınar; esmer, kısa boylu, ufak tefek bir

kızdı. Feride kızı görünce onun bir asistan değil de üniversiteye yeni kayıt yaptırmış bir öğrenci olduğunu düşündü. Telaşından, sekreterin onu konu hakkında bilgilendirdiği anlaşılıyordu. Kapıdakileri içeri buyur edip oturmaları için yer gösterdi.

“Kulaklarıma inanamadım duyunca. Ne olmuş, lütfen söyler misiniz? Nasıl olmuş?”

Kızın sorusunu Feride yanıtladı. “Dün sabah Sadık Efeli’yi evinde vurulmuş olarak bulduk. Katil belli değil. Buraya Sadık Bey hakkında bilgi almaya geldik.”

Kızın yüzünün küçüklüğüyle tezat oluşturan kocaman kara gözleri, daha da büyüyerek açıldı.

“Vurulmuş mu?” Ağlamaya başladı. “Ama nasıl olur, hocamın canına neden kıymış olabilirler? Bir türlü anlayamıyorum,” Titreyen elleriyle gözyaşlarını sildi. “Ne öğrenmek istiyorsanız sorun. Hocama bunu yapanı bulmanızda size her türlü yardıma hazırım.”

Başkomiser, Figen’e, Sadık’ı ne zamandan beri tanıdığını sordu.

“Neredeyse beş yıldır kendisini tanırım. Tarih bölümünde okudum. Kendisi benim profesörümdü. Son bir yıldır yüksek lisansımı yaptığım sırada, hocamın asistanlığını yapıyorum. Yeni adıyla araştırma görevlisiyim. Hocamın bütün derslerine girer, bütün öğrencilerini tanırım. İşlediği tüm konularla alakalı her türlü materyali ben bulur, ders planını hazırlarım. Bana çok güvenir. Şey yani... Güvenirdi.” Ağlamaktan çatallaşmış sesiyle.

“Peki, Sadık Efelinin bir düşmanı ya da anlaşmazlık yaşadığı biri var mıydı? Sen böyle bir şeye şahit oldun mu?” diye sordu Feride.

“Hayır, hiç düşmanı varmış gibi gelmedi bana. Sabah erkenden buraya gelir, akşama kadar üniversitede olurdu. Hiç anlaşmazlık yaşadığı birinden bahsetmedi. Öğrencileriyle bile öyle kayda değer anlaşmazlıklarına şahit olmadım.” İçini çekerek devam etti. “Çok iyi bir insandı hocam. Öğrencilerinin dertleriyle bile özel olarak ilgilenirdi. Geçen hafta sınıfından bir kız öğrenci, annesinin sinir ilaçlarını içerek

intihar etmiş. Ailesiyle yakından ilgilendi. Acılarına ortak oldu. Bütün öğrenciler, hepimiz çok üzülmüştük. Bir gün derste, canına kıyan Gülcan için uzun bir konuşma yaptı. Görmeliydiniz, gözyaşlarına hâkim olmak için çok uğraştı.”

Başkomiser, Figen’e, Gülcan’ın intiharına neyin sebep olduğunu sorduğunda, Figen bu konu hakkında, ne ailesi ne de kendilerinin bir şey bildiklerini söyledi.

Bu arada Figen’in cep telefonu çaldı. Çantasına uzanıp telefonunu çıkarınca, Başkomiserden izin isteyip yanıtladı telefonu. Kapattıktan sonra açıklama gereği duydu. “Arayan nişanlımdı. On gün içinde düğünümüz olacak. İnanın koşturmaktan helâk olduk. Daha da yapılacak bir sürü iş var. Nişanlım bir ilaç firmasında kimya mühendisidir. Çok yoğun. O yüzden, bütün bu işler de bana kaldı...Buyrun, devam edebiliriz.”

Feride “Sadık Bey’in bir oğlu olduğunu duyduk. Sen tanıyor musun kendisini?” diye sordu.

Figen hayır anlamında başını salladı. “Hocam bir sefer ‘Çok hayırsız bir oğlum var. Ne arıyor, ne soruyor,’ diye bahsetmişti. Evin salonundaki resminden tanıyorum sadece oğlunu.”

Daha sonra Figen onları Sadık Efeli’nin birkaç öğrencisinin yanına götürdü. Haber okulda sandıklarından da hızlı yayılmıştı anlaşılan. Yanlarına geldiklerinde öğrenciler, uğultulu bir sesle Sadık Hoca’nın cinayeti hakkında konuşuyorlardı. Hepsi çok üzgün ve şaşkındılar. İnanmakta zorlanıyorlardı bu olaya.

Bütün öğrencileri dinledikten sonra, tam oradan ayrılacaklarken, Selim öğrencilere dönüp “Geçen hafta bir arkadaşınız canına kıymış. Başınız sağ olsun çocuklar,” dedi. “Sağolun efendim. Gerçekten çok severdik hepimiz Gülcan’ı. Çok üzüldük duyunca. Hiç aklıma gelmezdi intihar edeceği. Oysa neşeli de bir kızdı,” dedi daha sonra adının Emre olduğunu söyleyen genç.

“Nasıl bir öğrenciydi Gülcan? Yani dersleri nasıldı?” diye sordu Selim.

Bu defa adının Sinem olduğunu söyleyen bir kız söz aldı.

“Aslında çok zorlanıyordu. Hem maddi açıdan zor durumdaydı, hem de derslere de ayak uyduramıyordu.”

“Sadık hocanın dersinde de kötü müydü?”

Sinem yüzünü buruşturdu. “Özellikle de Sadık hocanın dersinde kötüydü. Her dersten sonra, ‘Başaramayacağım ben bu okulu. Hiç hayal ettiğim gibi olmuyor. Derslerden hiç bir şey anlamıyorum,’ derdi. Bundan bir kaç ay önce Sadık Hoca ders anlatırken, Gülcan’a bir soru sordu. Gülcan soruyu cevaplayamadı. Hoca, ‘Sen zor geçersin kızım benim dersimden. Bu kafayla sen hiçbir dersten geçemezsin,’ demişti. Çok ağlamıştı Gülcan o gün. Ama bir sonraki derste Sadık Hoca elinde kalın bir kitapla yanına gelip, ‘Al bakalım, bu kitap sana biraz yardımcı olacaktır. Senin benim dersimden kalmana gönlüm razı olmaz,’ deyince sevinçten havalara uçmuştu Gülcan. Dersleri de düzeldi aslında sonra.”

Emre yanında duran diğer çocuğun koluna dirseğiyle dokunup, sanki ona söylüyormuş gibi, “Ama dersleri düzeldikçe o daha çok içine kapanmıştı. Öyle değil mi Mert? Seninle bunu konuşmuştuk bile. Ne oluyor bu kıza böyle, mutlu olması gerekirken surat asıyor demiştik. Hatırladın mı?” dedi.

Mert, Emre’nin sözlerini onayladı. “Aynen öyle. O durgunluğunun sonucunda intihar edebileceğini hiç birimiz anlayamadık. En yakın kız arkadaşları bile sezmemişler niyetini.”

Sinem yanındaki kız atıldı hemen. “Oysa her şeyi paylaşırdık. Gülcan da bir sıkıntısı olduğunda hemen bize açılırdı. Ama dediğim gibi son bir kaç aydır çok başka biri olmuştu. Mahallesinde bir sevgilisi vardı. Ondan ayrıldı sandık biz önce. Sorduk ama ayrılmadıklarını söyledi. Bir derdi olmadığını söyledi. ‘Hayat gailesi,’ deyip geçiştirdi. İşte en sonunda da hiç ummadığımız şeyi yaptı. Canına kıydı.”

Selim, gerçekten de çok üzölmüşe benziyordu bu genç kızın intiharına. Başkomiser Ahmet ve Feride hiç karışmadan kenardan dinlemişlerdi Selim’in sorularını. Ama Başkomiser, buraya Sadık’ın cinayetini soruşturmak için geldiklerini neredeyse unutan Selim’e başıyla, ‘Tamam’ işareti yaparak, konuya son noktayı koydu.

Merkeze giderken arabadaki sessizliği Feride bozdu. Öndeki yolcu koltuğunda oturan Selim'e, "Selim, bu genç kızın intiharı seni sarstı biraz galiba. Baksana çok durgunlaştın," dedi.

Selim içini çekti. "Evet Komiserim, çok üzüldüm doğrusu. Gencecik bir insan neden canına kıyar ki? Bundan yıllar önce, ben daha çok küçük bir çocukken, o zamanlar yirmi yaşında olan halam da böyle canına kıymıştı. Herkes perişan olmuştu. Babaannem bu acıya dayanamamış, birkaç ay içinde o da üzüntüden ölmüştü. Ben daha çok küçüktüm ama o küçük halimle bile her şeyin farkındaydım. Halamın sevdiği delikanlı başka bir kızla evlenmiş. Bunu duyan halam da sevdiği olmadan yaşayamayacağını düşünmüş olmalı. Zaten çocukluğundan beri melankolik, duygusal birisiymiş. Bu da onun sonu oldu. Belki de bu yüzden sarsıldım bu kadar."

Feride eve geldiğinde kapıyı ona annesi açtı. Aslında annesi, babası öldüğünden beri, ağabeyi ve yengesiyle yaşıyordu. Feride kocası Celal'den boşandıktan sonra, annesini yanına almak istemiş fakat yengesi yeni doğum yaptığı için sesini çıkarmamış, daha sonra da yaşlı annesinin rahatını bozmaya gönlü razı olmamıştı. Ama başına gelen son olaydan sonra, annesi onu ve torununu bir an olsun yalnız bırakmamıştı.

Hep birlikte huzurlu bir akşam yemeği yediler. Feride, kızı ve annesiyle yaptığı sohbetden sonra, onlar odalarına çekilince, o da kendini televizyonun karşısındaki kanepeye attı. Parmakları televizyon kumandasının tuşlarına bassa da akli televizyondan çok cinayet soruşturmasındaydı. Sonra Selim'in Gülcan'ın intiharından neden bu kadar etkilendiğini hatırlayınca, bir kez daha üzüldü. Hem zavallı kıza hem de Selim'e. Bu düşüncelerle televizyonun karşısında bir kaç saat daha oyalandıktan sonra, yatmaya karar verdi. Tam yatak odasına doğru giderken kapının zili çaldı. Gecenin bu saatinde kim gelirdi ki? Acaba ağabeyi miydi?

Kapının önüne gelip, "Kim o?" diye sordu.

“Ben Celal,” dedi kapının ardındaki ses.

Celal, eski kocası. Neredeyse dört senedir değil yüzünü görmek, sesini bile duymadığı Celal. Kendisini ve kızını bir başka kadın için terkedip giden Celal. Şimdi burada ne arıyordu?

“Ne istiyorsun bu saatte?” diye sordu Feride kapıyı açmadan.

“Lütfen Feride, konuşmamız gerek. Aç kapıyı.”

Feride mecburen kapıyı açtı ve karşısında gördüğü adamın Celal olduğuna bir süre inanamadı. Eski kocasının dört sene önceki halinden eser kalmamıştı. Saçı başı darmadağınık, gözlerinin altı çökmüş, kirli sakalları beyazlamaya yüz tutmuştu. Üzerindeki kıyafetse özensiz ve kirliydi. Üstelik nefesindeki içki kokusu uzaktan bile fark ediliyordu.

“Ne var Celal? Gecenin bu saatinde neden geldin? Dört yıl sonra, ‘Kızımı görmeye geldim,’ demezsin herhalde.”

“Büyümüştür Hayal. Kimbilir ne güzel bir kız olmuştur. Tıpkı annesi gibi “Derdin ne Celal? Söyle artık!”

“İçeri girebilir miyim?”

Feride giremezsin, der gibi elini kapının pervazına dayadı. Celal, buyur edilmeyeceğini anladığı evin kapısında hemen konuya girdi.

“Paraya ihtiyacım var. Çok acil. Bir hafta içinde bu parayı yerine yetiştiremezsem, beni öldürecekler. Sen onları bilmezsin. Dediklerini yaparlar. Borcumu ödemezsem beni gebertirler. Kızının babasız kalmasını istemezsin herhalde.”

Feride bu hadsiz adamla evlendiği güne bir kez daha lanet etti içinden

“Âşık olduğun kadından iste. O verir sana. Sonuçta seni çok seviyor. Sen söylemiştin, hatırladın mı?”

“Aah hadi Feride, şimdi kıskançlık yapmanın sırası değil. Çok zor durumdayım ve senden başka da bana yardım edebilecek hiç kimse yok. Bana elli bin lira verebilir misin?”

Bu sözleri bardağı taşıran son damla oldu.

Feride, “Git başımdan Celal. O kadar para bende ne gezer,” deyip kapıyı kapatacakken, kapının aralığından bir silah uzattı Celal.

“Gir içeri! Hadi! Gir ve sesini çıkarma.”

Feride çok şaşkındı. Bu adamdan çok şey beklerdi ama kendisine silah çekebileceğini hiç aklına getirmemişti.

Celal onu içeriye doğru itti. “Bana bak! Dalga geçmiyorum ben burada. Sana, para lazım diyorum. Canımdan mı olayım be kadın? Sende para var, biliyorum. Babandan kalan tarlayı sattığınızı ve parasını ağabeyinle bölüştüğünüzü de biliyorum.”

“O halde o parayı kızımın eğitimi için sakladığımı da biliyorsundur,” dedi Feride. Ama onun ne kızını, ne de kızının geleceğini dert ettiğini de sanmıyordu.

Celal silahı Feride’nin başına dayadı ve isteğini tekrarladı. Bu sefer ağlamaklı bir tavır takınmıştı. Durmadan, “Öldürecekler beni be kadın. Hiç mi sevmedin beni? Ben senin kızının babasıyım. Öleyim mi yani?” diyordu.

“Öl,” dedi Feride. “İster öl, istersen de şuracıkta beni öldür, umurumda değil. Senden korkmuyorum. Bu saçmalığa derhal bir son ver. Şimdi, çek şu silahını başımdan ve defol git buradan.”

Celal tehditine daha fazla devam edemeyeceğinden mi, yoksa umudunu kestiğinden mi bilinmez, silahını indirdi. Başını ellerinin arasına alıp çömeldiği yerde ağlamaya başlandı. Zorla yaptıramadığı şeyi, duygu sömürüsüyle yapmak niyetindeydi.

“Büyük para kaldıracaktım bu son oyunda. Elimdeki, avucumdakini buraya döktüm. Önce kazandım ama sonra birer birer kaybettim kazandıklarımı. Nasıl oldu anlamadım, elli bin lira borçlandım içeri. Adamlar bırakırlar mı parasını? Birkaç aydır, öyle böyle oyaladım. Ama geçen gün yakaladılar beni. Eşek sudan gelinceye kadar dövdüler. İki hafta mühlet verdiler. Ödemezsen seni bu sefer öldürürüz dediler. Bir haftadır sormadığım kapı kalmadı. Sonra ağabeyinin bacanağını gördüm yolda. Havadan sudan konuşurken babandan kalan tarlanın nihayet yıllar sonra satıldığını ve parasını bölüştüğünüzü söyledi. Tek umudum sendeydi. Ben ne yapacağım şimdi?”

Feride zamanında hiç sevmediği halde, babasının zoruyla evlendiği Celal’in bu perişan haline acımıyordu ama kızının babası olması elini kolunu bağlıyordu.

“Bak Celal, sen bizi terkedip gittin. Arkana bile bakmadın. Ben de kızın da umurunda bile olmadık. Neler çektik, neler

yaşadık, hiç bilmiyorsun bile. Polisim ben. Canım namlunun ucunda yaşıyorum. Daha iki ay önce ölümden döndüm. Ama o anda bile, 'Kızımın bir babası var gözüm arkada kalmaz,' diyemedim. Çünkü kızımın bir babası yok Celal. Hiç olmadı. Sen şimdi kalkmış, benden kızımın geleceğini senin avuçlarına vermemi istiyorsun. Üstelik de adi bir kumar borcu için. Yapma böyle Celal. Bak daha yeni iyileştim. İki gün oldu daha, göreve geri döneli. Döner dönmez de bir cinayet vakasıyla karşılaştım. Zaten kafam kazan gibi , bir de sen dert olma başıma. Çık git lütfen."

Celal oturduğu yerde sırtı duvara dayalı, Feride'ye baktı. Ondan para kopartamayacağını anlamış gibi görünüyordu.

"İşler yoğun ha? Sen zaten eskiden beri çok iyi bir polistin. Komiser olmuşsun. Suçlular cezalarını bulur artık...Hatırlıyor musun? Sen daha yeni polis olmuşsun. Amirin seni ilk kez sahaya çıkarmıştı. O zamanlar, eve geldiğinde heyecanla anlatırdın suçluları nasıl kovaladığınızı. Ben o zaman da hiç dinlemezdim. Sen de anlatmaz oldun sonraları zaten. Anlamıştın ilgisizliğimi. Yine anlatsana Feride! Eski günlerdeki gibi. Şimdi kimi kovalıyorsun?"

Feride gecenin bu saatinde Celal'e kimi kovaladığını anlatmayı düşünmüyordu.

"Hadi Celal, bırak şimdi bunları. Annem ya da Hayal uyanmadan git buradan," dedi.

Celal ısrarla yalvarınca Feride yere, Celal'in yanına oturdu ve anlatmaya başladı.

"Dün sabah evinde bir kurşunla öldürülmüş bir üniversite hocası profesör bulduk ve elimizde katile dair hiç bir kanıt yok. Bu kadar bilgi yeter mi?"

"Vay bee! Profesör ha. Kimmiş bu profesör?" diye sordu Celal.

"Sadık Efeli, " dedi Feride, bitkin ve bezgin bir sesle.

Sadık Efeli ismini duyan Celal, altları çukurlaşmış, mor halkaların çemberlediği gözlerini kıstı ve "Sadık Efeli mi? İyi de.. ben tanıyorum bu adamı. Benim gittiğim kumarhanede kumar oynar. Her cumartesi gecesi oradadır. Benim kumar oynadığım ev kodamanlardan geçilmez zaten. Sözde kumar yasak. Kim demiş onu? Bir görsen kimler var? Aklın şaşar."

Feride bu tesadüfe öyle şaşmıştı ki, bir süre öylece bakakaldı. “Ne yani?” dedi bir süre sonra. “Bizim profesör kumarbaz mı çıktı şimdi?”

“Valla ben bilmem o kadarını. Her hafta gelir oynar. Bazen kazanır, bazen de kaybeder. Ama çoğunlukla kaybeder...”

Celal’in sözünü kesti Feride. “Bildiğim kadarıyla profesörün maddi durumu iyi. Yani kaybetse bile, onun alnına silah dayamalarına gerek kalmazdı herhalde.”

Birden kafasında sanki bir şimşek çaktı. Neden olmasın? Belki profesör, zannettikleri kadar paralı değildi. Ya da kumar illeti tüm parasını alıp götürdü. Bu adamlara borçlandı ve ödeyemeyeceğini anladıklarında onu çekip vurdular. Sonuçta Celal abartmıyorsa, ödemezse onu da öldüreceklerini söylememişler miydi?

Feride, Celal’in bu gece, evine gelmesine şimdi çok memnundu. Celal farkında olmadan belki de cinayet soruşturmasına bir ışık tutmuştu. Bu konuyu mutlaka araştıracaktı ama önce Celal’i artık gitmesi için ikna etmesi gerekti.

Feride gecenin yarısı amirini rahatsız etmekten çekindiği için, Celal’den öğrendiği şaşırtıcı bilgiyi paylaşma işini sabaha bıraktı. Sabah kahvaltı bile etmeden çıktı evden. Soluğu doğruca Başkomiserin odasında aldı. Kapıyı tıklatıp içeri girdiğinde, Başkomiser sabah kahvesini yudumluyordu.

“Günaydın Başkomiserim, afiyet olsun.”

Feride’ye oturmasını işaret etti Başkomiser. Feride hemen söze girdi.

“Sadık Efeli hakkında müthiş birşey öğrendim Başkomiserim. Duyunca kulaklarınıza inanamayacaksınız. Bizim profesör, şu kaçak kumar oynatılan evlerden birinin müdavimiymiş.”

Başkomiser Ahmet çok şaşırdı. “Öyle mi? Sen nereden öğrendin bunu?”

Feride gece yaşadıklarının tamamını anlatmayı düşünmüyordu. “Eski eşim Celal’den size daha önce bahsetmiştim. Gece evime geldi. Çok kumar borcu olduğundan ve ödemezse onu

öldüreceklerinden bahsetti. Sanırım önce sıkı bir dayak yemiş onlardan. Sonra da ölüm tehditi almış. Çaresizce anlattı durdu işte. Sonra söz arasında ben Sadık Efeli'den bahsettim kısaca. O da Sadık'ı kumar evinden tanıdığını söyledi. Anlayacağınız Başkomiserim, bizim profesör eli silahlı adamların mekanında kumar oynuyormuş."

"Bu çok büyük bir gelişme Feride. Bu adamlarla mutlaka görüşmeliyiz. Aradığımız katil, onlardan biri olabilir. Şimdi, Selim'i bul ve kapıcı Hüsamettin ile karısını merkeze getirmesini söyle. Bu kumar olayından haberi vardır muhakkak. Sen de şu kumarhanenin adresini öğren."

Selim'in apar topar evinden alıp getirdiği Hüsamettin Efendi ve karısı polis merkezinin koridorunda meraklı ve ürkek gözlerle sağa sola bakınıyorlardı. Başkomiser onları Sadık'ın cesedini buldukları gün zaten sorgulamıştı. Neden tekrar sorgulanacaklarına aklı ermiyordu Hüsamettin Efendi'nin.

Başkomiser Ahmet, belli belirsiz kapısının tıklatıldığını duydu. Ardından titrek titrek açılan kapıdan Hüsamettin girdi içeri.

"Gel bakalım Hüsamettin Efendi. Otur söyle."

"Aman beyim! Ne haddime?" der gibi bir bakış attı kapıcı. Başkomiser teklifini yineleyince koltuğun kenarına ilişiverdi. "Çok meraklandım Amirim, bir gelişme mi var? Buldunuz mu yoksa Sadık beyimin katilini?" dedi.

"Yok Hüsamettin Efendi. Henüz bulamadık. Ama sen bize yardımcı olursan, buluruz belki."

Hüsamettin Efendi buraya sadece yardım için getirildiğini sanınca, üzerine bir rahatlık geldi.

"Söyle bakalım Hüsamettin Efendi, Sadık Efeli'yi kaç yıldır tanıyorsun?"

Başkomisere şaşkınlıkla baktı kapıcı. Bu sorunun cevabını daha o gün vermişti zaten.

"On yıl olacak neredeyse Amirim," diye cevap verdi yine de.

"Şimdi soracağım soruya doğru cevap vereceksin. Bu on yıl içinde, Sadık Bey'in kumar oynadığına şahit oldun mu? Ya da duydun mu böyle bir şey?"

Başkomiser sorusunu sorarken bir yandan da kapıcının

hareketlerini inceliyordu. Sonuçta katil belki kumar evinden biriydi ama pekâlâ kapıcı da olabilirdi.

“Görmedim ben Amirim, valla görmedim,” dediği anda anladı kapıcının yalan söylediğini. Gözünü korkutma vakti gelmişti öyleyse.

“Pekâlâ, madem görmedin, o zaman söyle bakalım, neden öldürdün Sadık Efeli’yi?”

Kapıcının kaytan bıyıkları titredi. Dudakları büzülmekle yayılmak arasında kararsız kaldı. Gözlerinde hem şaşkınlık, hem de korku aynı anda görülebiliyordu.

Hüsamettin Efendi elinin tersiyle başında biriken terleri sildi.

“Aman Amirim. O nasıl söz? Ben kimseyi öldürmedim. Ne diye yapayım böyle bir şey? Sadık Bey’i severdim ben. Çok iyi adamdı. Eli boldu. Koca apartmanda benim karıya evlerini temizletirler, önüne sadaka olmayacak parayı atıverirler. Ama Sadık Bey her ay tıklar tıklar maaş sayardı benimkine, evini temizliyor diye. Hem öyle az para da değil hani. Ötekilerin verdiği kadar. Beni de hep ihya etmişti son gününe kadar. Ben onu ne diye öldüreyim? Etmeyin , eylemeyin.”

Kapıcı kıvama geliyordu.

“Öyleyse ilk sorumu tekrar ediyorum. Sadık kumar oynar mıydı?”

Başkomiser daha sorusunu yeni bitirmişti ki, Hüsamettin Efendi anında cevabı bastı.

“Tamam Amirim tamam. ‘Deme kimseye,’ diye yemin verdirdiydi Sadık Bey. Koskoca profesör, duyulursa diye korkuyordu belli ki. Demedim zaten ben de kimseye. Benim de haberim olmazdı da bir gün sabahın köründe iki adam dayandı kapıya. Üç dört sene oluyor. Ben de her sabah olduğu gibi yine oradaydım. Bir kapı çalışları vardı ki, kıracaklar sandım. Neyse, açtık kapıyı, ‘Buyur’ falan dinlemeden, daldılar içeri. Sadık Bey kahvaltı sofrasının başında gazetesini okuyor. Yapıştılar yakasına. ‘Bizim orada bedava kumar olmaz,’ dediler. ‘Bırakın yakamı beyler. Siz beni ne sandınız? Elbette ödeyeceğim borcumu. Ben size borçlanmazdım da o gece ne fazla nakit vardı yanımda ne de çeklerimi almışım. Oyunun tadına da doyum olmadı bir türlü. Hafta sonu gelince zaten verecektim sizden aldığım parayı,’

dedi Sadık Bey bunlara. Sakinlediler biraz. Sonra da, 'Vermezsen olacaklardan biz sorumlu değiliz,' dediler ve gittiler. İşte o gün öğrendim ben de. Çok tembihledi Sadık Bey, kimseye bahsetmek yok diye. Velinimetim ne de olsa, kızdırır mıyım onu? Sonra birkaç kez daha bahsetti, 'Tadına doyum olmuyor şu kumarın,' diye. Ayıplamadım desem yalan olur. Koskoca profesör. Ama işte, bol para adama neler yaptırıyor. Öncesini ben bilmem de, ondan sonra istisnasız her hafta sonu kumara gittiğine, aha şu iki gözümle şahit oldum."

BÖLÜM-2

Başkomiser Ahmet'in odasında Selim ve Feride karşılıklı tekli koltuklarda, Başkomiser de masasının başında oturuyorlardı. Şimdi artık ellerinde, belki de kumarbaz olduğu için öldürülmüş bir profesör ve bu kumarbazın gittiği evin adresi vardı.

Sessizlik uzun sürmedi. Selim, "Tamam o zaman Amirim, hemen gidelim şu adrese. Bence vakit kaybetmeyelim. Daha her şey tazeyken, deliller yok edilmeden, katiller kaçırılmadan enseleyelim şunları," dedi.

"Öyle yapacağız Selim ama acele yok," dedi Başkomiser. Sonra Feride'ye dönüp kapıcının karısıyla neler konuştuklarını sordu.

"Başkomiserim, kadın ağlamaktan hiçbir şey söyleyemedi ki. Lafa başlarken 'Ah Sadık Bey, vah Sadık Bey,' lafı bitirirken yine aynı. Yok, ne iyi adammış. Yok, eli bol adammış. Şöyle iyiliğini görmüşler, böyle iyiliğini görmüşler. Peygamber yapacaktı adamı kolayını bulsa. Benim fikrim değişmedi Başkomiserim. Bunlardan katil olmaz," diye cevap verdi Feride.

"Komiserim haklı Amirim. Ben de pek ihtimal vermiyorum, kapıcının katil olacağına. Şu kumarhaneye.....," diyen Selim'in sözünü eliyle 'Yeter' işareti yaparak kesti Başkomiser.

"Tamam çocuklar! Şimdi, Selim ve ben bu gece şu kumarhaneye bir uğrayacağız. Feride, sen de Adli Tabip ile bir görüş. Sonuçlar çıkmış mı, bir gelişme var mı, öğren. Zaten akşam olmak üzere oradan da evine gidersin."

Başkomiser Ahmet arabasının önünde durdu ve Feride'den aldığı, evin adresinin yazılı olduğu kâğıda bir kez daha baktı. Bu semti biliyordu. Daha çok zenginlerin yaşadığı bir semtti. İyi yere ev açmışlar, diye geçirdi aklından. Sonra Selim'in sabırsızca yerinde tepindiğini fark edince, arabanın kapılarını açtı ve yola çıktılar.

Akşamın bu saatinde oraya varmaları sandığından daha uzun sürmüştü. Ne çok araba vardı bu şehirde. Ya da ne çok insan vardı. Adım adım yardıkları trafiğin ardından, sonunda gidecekleri eve vardılar.

Beş katlı bir apartmandı burası. Dışarıdan bakıldığında normal bir apartman gibi gözüken bu evin, her katında kumar oynatılıyordu.

Başkomiser zili çaldı. Kapının otomatik açılmasını beklerken, kendilerine doğru iri yarı bir adamın geldiğini gördü.

Adam gelenlerin polis olduğunu öğrendiğinde, bir ara kapıyı kapatmakla kapatmamak arasında kaldı. Ne düşündüyse kapatmamaya karar verip, Başkomiseri ve Polis Memuru Selim'i giriş katındaki daireye buyur edip patronunu çağırmaya gitti. Aradan beş dakika bile geçmeden dış kapı tekrar açıldı ve içeri saçı başı, yüzü gözü kabadayı kılıklı ama kıyafetleri son moda bir adam girdi.

Başkomiser Ahmet'i görür görmez, "Ooo Ahmet Amirim, seni burada görmek ne şeref. Buyur, hoş geldin. Sen de hoş geldin delikanlı. Hangi rüzgâr attı seni buraya Amirim? Yıllar oldu seni görmeyeli. Ben eski mahalledeyken az kahrımı çekmedin," dedi.

Başkomiser işte bunu hiç beklemiyordu. Karşısına, yıllar öncesinden, mahallenin kabadayısı, kumarbaz Bilal çıkmıştı. O zamanlar bir kahvehanesi vardı. Gizliden kumar oynattığını bilmeyen yoktu ama mahalleli bundan korktukları için ses etmiyorlardı. Başkomiser bir kaç kez Bilal'in kulağını bükmüş, onu uyarmıştı, bu işe bir son versin diye. Her seferinde yeminler ediyor, inkâr ediyordu. Sonunda bir gün adı bir cinayete karışan Bilal'i, gerçek katili bulup çıkaran Başkomiser Ahmet kurtarmıştı. O gün bu gündür görmemişti Bilal'i. Şimdi gördüğüne göre de kumar işini bayağı

ilerletmişti.

“Merhaba Bilal. Seni göreceğimi sanmıyordum. Ama madem karşıma çıktın, bana yardımcı olacağından eminim,” dedi.

“Buyur,” dedi Bilal. “Yalnız, sana nasıl yardım edeceğimi anlayamadım. Sen cinayet bürodan değil misin ağabey? Benim mekânımda ne işin olur?”

“Mekânına gelen biri evinde öldürüldü Bilal. Profesör Sadık Efeli, tanırırsın sanırım. “

“Ben profesörlüğünü bilmem ama Sadık Efeli’yi tanırım. Her hafta sonu gelir, temiz temiz kumarını oynar gider,” dedi Bilal.

“Borcu, harcı yok mu sana?”

“Yok Ahmet Amirim, hiç borcu yok bize Sadık Efeli’nin. Bir keresinde, yıllar evvel daha yeni tanıştığımızda, ufak bir borç almıştı bizden. Sonra ödedi hemen. Bir daha da kuruş borçlanmadı kumarhaneme,” diyen Bilal’e sırtıtarak baktı Başkomiser. “Duydum, evine adam yollayıp ikaz etmişsin,” dedi sonra

Bilal, “Pes valla Amirim. Korkulur senden. Kimden öğrendin hemencecik de? Dur ya! Sen şimdi bizden mi şüpheleniyorsun? Yok Amirim, yok öyle birşey. Dedim sana, kuruş borcu yok. Bütün kayıtlar bilgisayarlarda var. Kim ne oynamış, ne kaldırmış, ne bırakmış. İncele istersen. Hem gözdağı vermek, arada bir marizlemek dışında, olmaz bizde öyle cinayet falan. Buradaki adamların çoğu kodamanlar zaten. Kim borçlanacak? Arada çıkıyor işte öyle, methimizi duyan züğürtler. Birkaç ay idare ediyoruz onları. Bu birkaç ayda borçları kabarırsa, gereğini de yapıyoruz elbette. Bu dümen de böyle dönüyor be Amirim,” dedi.

“Onu da duydum,” dedi Başkomiser Ahmet. Feride’nin eski kocasına da bir iyilik yapmaya karar verdi son anda.

“Bana bak Bilal, buraya Celal Gezgin diye bir adam geliyor. Yüklüce borçlandırmışsın adamı. Hiç kaşlarını kaldırma öyle. Kumardan kim zengin olmuş? Dümenini çevirirken, kaz gibi yolduğunu da bilmiyor muyum sanki? Şimdi, o adamı rahat bırakacaksın. Borcu borç, tamam, ona lafım yok. Eşek sudan gelene kadar dövdürtmüşsün adamı. Dayak mayak yok bundan

sonra. Senet mi yaparsın? Taksite mi bağlarsın? Ne yaparsın, bilmem. Ama sıkıştırma adamı artık. Anlaştık mı? Bak gözüm üstünde. Evinin kumarhane olduğunu sen söyledin az önce. Bir gece basıverir Kumar Masası mekanını,” diye devam etti. Oradan çıktıklarında yine en başa dönmenin siniri bütün vücudunu kaplamıştı Başkomiserin.

Ertesi sabah Başkomiser, tam merkeze gitmek üzere evden çıkacakken, Selim aramış ve önemli bir işi olduğu için Amirinden bir saat izin istemişti

Zorlu şehir trafiğini aşıp, odasına geldiğinde ilk iş kendisine bir sabah kahvesi söyledi. Daha kahvesi yeni gelmiş ve o daha ilk yudumu yeni almıştı ki, içeri Selim girdi. Kapıyı bile çalma gereği duymadığına göre acelesi olduğunu düşündü Başkomiser.

“Günaydın Başkomiserim. Çok önemli bir şey oldu. “

“Ne oldu oğlum? Dur! Otur şöyle. Nefes nefese kalmışsın. Arkandan atlı mı kovalıyor? Hem neredeydin sen sabah sabah?”

“Hiç ummadığım bir yerden, hiç beklemediğim haberler öğrendim Başkomiserim. Ben bu sabah şu intihar eden Gülcan’ın evine gittim. Tamamen meraktan. Hikâyemi size anlatmıştım. Halamın intiharını. Bu durumda bir genç kızın intiharının sebepleri çok ilgimi çekmişti. Sebebini bilmiyorum işte ama oraya gittim,” diyen Selim’i sessizce dinliyordu Başkomiser. Eğer bu çocuk işten kaytarıp, kendi özel merakları için oraya gidişine bir bahane uydurmayacaksa, söyleyecekleri önemli olabilir diye düşündü.

Selim nefes bile almadan anlatmaya devam etti.

“Gülcan’ın evine gittiğimde kapıyı annesi açtı. Polis olduğumu söyleyince, daha önce polislerin geldiğini ama kızının bıraktığı veda mektubunda yazdıklarını görünce, olayın intihar olduğunu kayıt tutup, dosyayı kapattıklarını söyledi. Yine de beni içeri buyur etti. Kadın evlere temizliğe gidiyormuş. Babası da hamallık yapıyormuş. Zar zor okutmuşlar, üniversiteye kadar yollamışlar kızlarını. ‘Tek isteğimiz

kızımızın okuyup, bizim çektiğimiz zorlukları çekmemesiydi' diye anlatırken ağlamaktan bitap düştü kadın."

"Sonra ben Gülcan'ın odasını görmek istedim. O gece kondunun içinde minik bir kütüphaneyi andırıyordu bu derli toplu oda. Annesi onun ölümünden sonra hiç bir şeyin yerini değiştirmemiş."

Başkomiser artık sinirlenmeye başlamıştı.

"Oğlum sadede gelsene! Ne oldu? Ne gördün? Ne duydun? Ne?" diye tersledi Selim'i. "Umarım bu hikâyenin sonunda benim de duymaktan hoşlanacağım bir şey söylersin," diye geçirdi aklından.

"Tam da oraya geliyorum Başkomiserim. Gülcan'ın kitaplığında, önce bir kitap olduğunu sandığım ama sonra Gülcan'ın hatıra defteri olduğunu gördüğüm, bir defter buldum. Sayfalarını karıştırdım biraz. Okuduklarıma inanamayacaksınız Başkomiserim. Gülcan hatıra defterindeki satırlarda, Sadık Efeli'nin kendisine defalarca tecavüz ettiğini yazmış." Selim bunları anlatırken elinde kalın, ciltli, dıştan kitap gibi duran bir defter sallıyordu.

Defteri Başkomisere uzatıp, "Bu defterde yazanları kendinizin okumak isteyeceğinizi düşündüm," dedi.

Başkomiser defterin ilk sayfasını açtığında Selim odadan çıkmıştı bile. Kaç saat ya da belki de sadece kaç dakikada okudu yazılanları bilmiyordu. Defteri kapattığında ise, Sadık Efeli'nin şu anda ölü olduğuna sevinecekti neredeyse. Bu sırada kapısı tıkladı. İçeri Feride girdi.

"Sizinle konuşmam gereken çok önemli bir konu var Başkomiserim," diyen Feride'ye cevap vermek yerine, oturmasını işaret etti ve elindeki defteri ona uzattı.

Feride defteri incelerken olan biteni anlattı Başkomiser. Ortada Sadık Efeli yüzünden canına kıymış biri vardı. Pekâlâ bu durumdan haberi olan biri, Gülcan'ın intikamını almış olabilirdi. Bu düşüncesini de söyledi Feride'ye.

Feride, Gülcan'ın tüylerini diken diken eden satırlarını okuduktan sonra bir süre konuşmadı. Kızın yaşadığı cehennem hayatı onu da çok etkilemişti. Sonra birden aklına Adli Tabip ile yaptığı görüşme geldi. Az önce içeri girerken, asıl bu

haberi vermeye gelmişti.

“Bir haber de bende var Başkomiserim,” dedi. “Dün Adli Tabip Kemal ile yaptığım görüşmenin sonucu çok enteresan şeyler öğrendim.”

Başkomiser sabahın bu saatinde üst üste gelen bu ‘Enteresan’ haberlere tepki vermekte zorlanıyordu artık. İşler daha ne kadar karışık bir hal alabilirdi ki?

“Adli Tabip Kemal’in söylediklerine bakılırsa, Sadık Efeli’nin ölüm sebebi yediği kurşun değilmiş. Adamın karnından giren kurşun organlarına çok az zarar vererek, yan karın boşluğundan dışarı çıkmış. Kemal Bey’e göre, bu kurşun yarası bir adamı ancak, çok uzun saatler kan kaybederse öldürürmüştü. Hatırlarsanız, Kemal Bey’in bize verdiği ölüm saatine göre kapıcı, Sadık’ı bulduğunda daha iki saat bile geçmemişti ölümünün üzerinden.

“Çok ilginç,” dedi Başkomiser.

“Asıl ilginç olan kısmı şimdi geliyor Başkomiserim. Adli Tabip’in ilk izlenimlerine göre Sadık Efeli’nin ölüm sebebi kalp kriziymiş. Sadık’ın banyo lavabosunda ve klozetinde, gözle bile görülebilen safra kalıntılarına rastlanmış. Tüm tahlillerin sonucunda daha detaylı bilgi verebilirmiş Kemal Bey,” diye devam etti Feride.

Başkomiserin şaşkınlığına bir tanesi daha eklenmişti. Ne yani? Eceliyle mi ölmüştü şimdi bu adam. Ama eceliyle de ölse, ortada onu öldürmeye teşebbüs etmiş biri vardı. Bu kişiyi bulmak zorundaydılar.

0 sırada kapı tıkladı ve Selim içeri girdi. Sadık Efeli’nin oğlu Tarık Efeli’nin, Başkomiserle görüşmek istediğini söyledi. İşte, tam da beklediği kişi kendi ayaklarıyla çıkıp gelmişti.

Birazdan Tarık Efeli tekli koltukta, Başkomiser makamında oturuyorlardı. Tanışma faslının bitmesiyle ilk soru geliverdi Başkomiserden.

“Tarık Bey, babanızla aranızın iyi olmadığını duydum. En son ne zaman görüştünüz babanızla?”

Tarık kalın kahverengi kaşlarını yukarı kaldırırken, yanaklarına doldurduğu havayı seslice dışarıya doğru üfledi.

“Yedi yıl oldu en son onu görelî. Tam yedi yıldır ne yüzünü gördüm ne de sesini duydum.”

“Peki, sebep neydi sizi babanızla böyle düşman eden?” diye sordu Başkomiser.

“Sebep,” dedi Tarık. Sebep aramıyordu kafasında. Aslında sebebin ne olduğunu çok iyi bildiği belli oluyordu.

“Sebep babamın adı bir kumarbaz, şerefsiz bir tecavüzcü olmasıydı,” dedi Tarık hiç sıkılmadan.

Bir saat önce olsaydı, bu cümleye ağzı bir karış açık kalabilecek Başkomiser, kendinden emin devam etti.

“Siz nereden biliyorsunuz babanızın bir tecavüzcü olduğunu?” dedi.

“Biliyorum çünkü o zamanlar eline düşürdüğü kızcağızı onun elinden ben kurtarmıştım. Eve sık sık bir kız öğrencisi geliyordu. İlk zamanlar böyle bir şey aklıma bile gelmemişti. Sonuçta babam bir kumarbazdı ama bir şerefsiz olabileceğini hiç düşünmemiştim. Sonra, babamın kıza çeşitli hediyeler aldığını fark ettim. Kızcağz o kadar genç ve toydu ki, gözleri boyanmıştı adeta.”

“Bir gün, benim evde olacağımdan haberi olmayan babam, bu kızla beraber çıkageldi. Ben üst katta odamdaydım. Bir gürültü koptu. Hemen merdivenin başına fırladım. Babamın sesini duyabiliyordum. Kızın da yalvarışlarını. Sesimi çıkarmadan dinledim önce. Babam, ‘Seni süründürürüm küçük Fahîşe. Bu okulu rüyanda bitirirsin ancak. Ben olmasaydım o üniversitede kalabilir miydin sanıyorsun. Sayemde derslerin iyi. Üniversiteyi bitirince, bunu bana borçlu olacaksın. Şimdi, ne istersem yapacaksın ve bundan kimseye bahsetmeyeceksin.,’ derken kız, babamın elinden kurtulmak için çırpınıyordu. Şanslıydı ki, o gün ben evdeydim. Bu olayın ardından o evde daha fazla duramadım.”

Bütün bunlar bir profesörün yaptıkları mıydı? Akllı almıyordu. Kumar hastalığı sadece kendisine ve kesesine zarar verirdi ama tecavüzcü oluşunun en büyük zararı bu kızlara olmuştu. Bunlar gibi kimbilir daha kaç kız ya da erkek öğrenci Sadık’ın iğrenç isteklerine boyun eğmek zorunda kalmışlardı. Bu düşünceleri bir türlü atamıyordu kafasından Başkomiser.

Gülcan'ın defterinde Haluk Ercüment diye bir gençten bahsediliyordu. Bu genç, Gülcan'ın sevgilisi olmalıydı. Üniversitedeki arkadaşları da mahallesinde oturan bir sevgilisi olduğundan bahsetmişlerdi. Haluk'u bulmaları ve onunla konuşmaları gerekiyordu. Ve onu nasıl bulacaklarını da biliyorlardı.

Gülcan'ın evine giderken, Feride yol boyunca kadına ve çocuğa yapılan taciz ve tecavüzlerden, ülkede bu adamların yeterince cezalandırılmadığından söz etti. Selim de, Sadık'a ve onun gibi insanların aciziyetinden bu şekilde yararlanan sapıklara, içinden lanetler okuyordu.

Başkomiser yılların ona verdiği tecrübeyle, insanoğlunun şeytanı bile solda sıfır bırakabilecek kötülükler yapabileceğine, birçok sefer şahit olmuştu. Yeryüzünde kendisinden güçsüz olanı ezmek, insanoğlunun en önde gelen özelliği olmuştu artık. Buna bir son verebilmeyi diledi. Kötülüğün bu dünyadan kıyamete kadar silinmeyeceğini adı gibi biliyordu üstelik.

Sonra aklına yine şu Haluk denen genç takıldı. Zavallı delikanlı, Sadık'ın eceliyle öleceğini bilseydi, elini kana bular mıydı? Düşüncelerini kovalamak ister gibi başını sağa sola salladı. Sadık'ı vuranın Haluk olup olmadığı henüz kesinleşmiş değildi. Bunu Haluk'u bulduklarında daha iyi anlayacaklardı.

Gülcan'ın evine geldiklerinde kapıyı yine annesi açmıştı. Bir gün içinde ikinci sefer polisin kapısına gelmesine anlam verememişti. Yine de içeri buyur etti devletinin polisini.

İçeri girip oturduklarında üçü de birbirlerine bakıp duruyorlar, ilk sözü söylemeyi bir diğerine atmaya çalışıyorlardı adeta. Nasıl denirdi ki bir anneye, hem de biricik kızını daha yeni toprağa vermiş bir anneye, kızını yaşarken öldürdüler diye. Onun tazecik omuzlarına dünyanın yükünü yüklediler diye. Yaşarken bin kere ölmektense, bir kere ölmeyi kızına zorla seçtirdiler diye. Yüreğine su serper miydi ki bu annenin, kızına bunları yaşatanın öldürüldüğünü duymak.

Şimdi konuşma vaktiydi. Her şeyi bu acılı anneye anlatıp, onu acısıyla başbaşa bırakıp, Haluk'u bulma vaktiydi.

Söze Feride başladı. Feride'nin anlattıklarını hareketsizce dinlemekle yetinen kadın, hiç bir şey söylemiyor, sadece yanaklarından aşağıya gözyaşları süzülüyordu. Feride'nin konuşması bittikten sonra bir süre daha sessizce oturdu. Artık ağlamıyordu. Konuşma sırası şimdi ondaydı.

"Siz şimdi o vicdansızın katilini arıyorsunuz öyle mi? Peki o soysuz yaşasaydı, kızıma yaptıkları ortaya çıksaydı, onu da böyle yana yakıla arayacak mıydınız? Ondan da yaptıklarının hesabını soracak, onun da cezasını kesecek miydiniz?" dedi

Gülcan'ın evinde geçen bu zorlu bir saatten sonra Gülcan'la aynı mahallede oturan Haluk'un evini öğrenmişler, zavallı kadını boynu bükük bırakıp, çıkıp gitmişlerdi oradan. "Yolun başındaki açık mavi badanalı ev," demişti kadın, Haluk'un adresini söylerken. Bulmak hiç de zor olmamıştı.

Kapıyı küçük bir çocuk açtı. Başkomiser, Haluk'u aradıklarını söylediğinde, başını içeri çevirip annesine seslendi çocuk. Kapıya gelen kadının ağlamaktan şişmiş gözleri sorar gibi bakıyordu.

"Haluk Ercüment'i arıyoruz hanımefendi. Burada oturduğunu söylediler. Ben cinayet bürodan Başkomiser Ahmet," diye kendini tanıttı Başkomiser.

Kadının sorar gözleri bu sefer şaşkınlıkla bakar oldu.

"Ne işi olur benim oğlumun cinayet büroyla Başkomiser? Neden arıyorsunuz oğlumu?" dedi.

Bu sefer Feride konuştu; "Meraklanmayın! İfadesine başvuracağız sadece. Nerede kendisi şimdi?"

"Hastanede," dedi kadın. "Üç gün önce bir kaza geçirmiş. Hastaneye zor yetiştirmişler evladımı," diye devam etti.

Kadını daha fazla hırpalamanın bir yararı olmayacağı için, Haluk'un yattığı hastanenin adını öğrenip yola koyuldular.

Arabadaki sessizliğin sebebi belliydi aslında. Gülcan'ın annesinin haklı sözleri dönüp duruyordu üçününde kafasında. Bir katile verilen ceza neden bir tecavüzcüye, hatta bir tacizciye verilmiyordu? Sonuçta katiller canını alıyor, tecavüzcüler de hayatını çalıyorlardı bir insanın. İkisi de

aynı şey değil miydi?

Sessizliğı bölen Feride'nin cep telefonunun sesi oldu. Ekranda Adli Tabip Kemal'in numarası görünüyordu. Telaşla açtı telefonu Feride. Kısa bir görüşmeden sonra telefonu kapattı ve Kemal Bey'in otopsi sonuçlarıyla ilgili acilen görüşme talep ettiğini söyledi. Ama önce hastaneye gidecekler ve Sadık'ı vuranın Haluk olup olmadığını öğreneceklerdi.

Hastaneye geldiklerinde, görevli Doktor onlara Haluk'un geçirdiğı kazada, şiddetli çarpışma sonucu, başını ön cama vurmasından kaynaklı bir kafa travması geçirdiğini, bu sebepten beyninde oluşan ödem yüzünden acil ameliyata alındığını ve üç gündür de yoğun bakımda tedavisinin sürdüğünü söyledi. Her ne kadar bilinci açık olsa da, uzun süre ifade verebilecek güçte olmadığını açıkladı. Başkomiser, doktorun tüm söylediklerine karşın ısrar edince, doktor en fazla on dakika görüşmelerine izin verdi.

Odanın camlı kapısı, önüne dikildiğı anda açılınca, içerideki soğuk hava birden yüzüne vurdu Başkomiserin. Feride ve Selim, doktor sadece bir kişinin girmesine izin verdiği için, dışarıda bekliyorlardı.

Haluk'un yattığı yataktan başka beş yatak daha vardı odada. Hepsi birbirinden tarumar biçimde yataklarında yatan hastalar için, bu yoğun bakım dedikleri yerin, tedaviden çok bir eziyet olduğunu düşündü Başkomiser.

Usluca Haluk'un yanına geldi. Gözleri kapalı, başı sarılı yatan adamın her yanında kablolar, hortumlar vardı. Gencecik bir delikanlıydı. Kendi oğullarından bile daha gençti besbelli. "Haluk Ercümet?" diye sorar bir tonla seslendi adama. Gözlerini hemen araladı genç. Onu yormamak adına, o sormadan kim olduğunu söyledi Başkomiser.

"Demek geldiniz Başkomiser," derken sesi çatlak, ince ve güçsüz çıkmıştı. "Buldunuz demek o şerefsizin leşini," dedi aynı güçsüz sesle.

"Sadık Efeli'yi vurduğunu itiraf mı ediyorsun delikanlı?" dedi Başkomiser.

"Onu ben öldürdüm! Bunu nasıl yapabildim? Bilmiyorum. Ama Gülcan'a yaptıklarını öğrendiğimde, başka yolumun olmadığını

düşündüm. Pişman mıyım? Değilim. Gülcan'ın intikamını yüz kere de dirilse yine alırdım o şerefsizden. "

Haluk'u dinlerken Gülcan'ın ve bu gencecik delikanlının hayatlarını mahveden Sadık'a bir kez daha kinlendi Başkomiser. "Çok seviyorduk biz birbirimizi. Gülcan'ın okulu bitince evlenecektik. Sonra bir şeyler oldu Gülcan'a. Gülmez oldu, konuşmaz oldu son aylarda. Elini her tutuşumda kızgın demire dokunmuşcasına geri çekerdi. Önceleri artık beni istemiyor, diye düşündüm. Ona bunu sorduğumda beni çok sevdiğini ve bunu asla unutmamamı söylemişti. "

"Sonra intihar ettiğini duydum. Yer gök birbirine karıştı sanki. Benim sevdiğim ölmüş olamazdı. Ayaklarım beni doğruca Gülcan'ın evine sürükledi. Bir sürü insan dualar ediyordu Gülcan için. "

"Kalabalıktan istifade edip gizlice Gülcan'ın odasına süzüldüm. Kitapları, defterleri, eşyaları, kokusu, herşey oradaydı ama Gülcan artık yoktu. Niye yapardı bunu? Anlayamıyordum. Hatıra defteri geldi aklıma sonra. Ben almıştım ona o defteri. 'En mutlu anlarımızı yazacağım bu deftere,' demişti. Kitaplığında duran defteri alıp okumaya başladım. Gözyaşları içinde okudum. Son sayfalara geldiğimde öğrendim, Gülcan'ı hayattan koparan gerçeği. Bir süre kalakaldım. Ne yapacağımı bilemedim. Defteri yerine bırakıp sessizce ayrıldım oradan."

"Bütün gece düşündüm, bu işi ben sonlandırmalıyım. Bir şeyi daha öğrendim ki, bu şehirde bir gün içinde istediği silahı bulabiliyormuş insan."

Sustu. Gözünden akan yaşı elinin tersiyle sildi.

"Tamam evlat, yorma kendini. Bu kadarını bilmek bana yeter," diyen Başkomisere eliyle işaret etti Haluk. Daha anlatacakları bitmemişti anlaşılan.

"O sabaha kadar, o adamın izini sürdüm. Nerede oturduğunu öğrendim. Kapısına dayandım. Kapıyı hiç tereddütsüz açtı bana. "Kimsin sen?" bile diyemedi. Sanki beklediği biriymişim gibi, arkasını döndü ve sallanarak yürümeye başladı. Bana doğru döndüğünde yüzündeki hali anlayamadım önce. Ona silah doğrulttuğum için şaşkın bile değildi. Acı çekiyor gibi yüzünü

buruşturmuştu sadece. Ucuna susturucu taktığım silahımı ateşledim. Olduğu yere yığılıverdi.”

“Bütün odaları dolaştıım sonra. Niyetim, Gülcan’a ait bir iz varsa yok etmektir. Yoktu. Bu adamın pisliğini ispat edecek hiç bir iz yoktu evde. Kapıyı çekip çıktım sonra. Kalbimin sesi kulaklarımda arabama koştıım. Sanki başka bir diyardaydım. Arabayı nasıl çalıştırdım, nasıl sürdüm? Bilmiyorum. Yolun sonundaki kavşakta, kulakları delen bir korna sesiyle kendime geldim ve anında yok oldu bütün görüntü.”

Başkomiser dışarı çıktığında kendisini bekleyen Feride ve Selim’e, “Haluk vurmuş,” diyebilirdi ancak.

Başkomiser, Haluk ile görüşürken, Adli Tabip bir kez daha aramış, Feride’ye mutlaka yüz yüze görüşmek isteğini yinelemişti. Kemal’in görev yaptığı tıp fakültesi hastanesine geldiklerinde saat akşamın altısı olmuştu. Yoğun ve yorucu bir gündü. Selim bir ara bugünün hiç bitmeyeceğini düşündü. Polisliğe yeni başlamışsa da, bu elbette ki ilk cinayet soruşturması değildi ama en yorucusu olduğu kesindi.

Adli Tabip, Başkomiser ve ekibini karşısında görünce heyecanla kalktı oturduğu koltuktan. Onları buyur edip, oturmaları için yer gösterdi. Kendisi de bir köşeye iliştikten sonra konuşmaya başladı.

“Başkomiserim, daha önce Feride Komiserimle konuşmuştuk. Size söylemiştir sanırım. İlk izlenimlerim sonucu, Sadık Efeli’nin ölüm sebebinin kalp krizi olduğuna kanaat getirmiştim. Ama kafamda çeşitli şüpheler de yok değildi. Bu yüzden kan, safra ve midesinden alınan örnekleri de görmek istedim.”

“Anlamıyorum Kemal Bey, lm sebebi kalp krizi olmayabilir mi?” dedi Başkomiser. Bu günün bitmesini diliyordu artık.

“Evet, lm sebebi kalp krizi ama kalp krizini tetikleyen başka bir şey var. Kalp krizinden lmeseydi bile, sonuçta bu adam yine de ölecekti. Çünkü zehirlenmişti. Kanında ve lavabosundan alınan safra kalıntılarında yüksek miktarda Risin zehirine rastladık,” diyen doktorun sözünü Selim kesti.

“Risin zehiri mi? O da nedir?”

“Bu, hintyağı bitkisinin tohumlarından elde edilen, çok güçlü, öldürücü bir zehirdir. Sadece birkaç gramı bile bir insanı yirmi dört saat içinde öldürebilir. Belirtileri önce gıda zehirlenmesine benzer. Yani nefes darlığı, mide bulantısı, kusma gibi. Saatler ilerledikçe akciğerde ödem, karaciğerin, dalağın ve böbreğin iflas etmesi, solunum yetmezliğine bağlı kalp krizi sonucunda kişi ölür,” diye yanıtladı Selim’in sorusunu Adli Tabip.

Feride, Risin zehirini daha önce bir yerlerde duyduğunu hatırladı; “Bu bahsettiğiniz zehir, hani şu filmlere, dizilere, romanlara konu olan, ajanların kullandığının rivayet edildiği zehir değil mi? Üstelik otopside ortaya çıkmadığı bile söylenir,” dedi.

Başıyla onaylarken aynı zamanda da tebessüm etti doktor. “Evet Komiserim, o rivayetlerdeki zehir Risin zehiridir. Ama hiç de sanıldığı gibi tespit edilemeyen bir zehir değildir. Günümüzde artık labaratuvar ortamında yapılacak ufak bir araştırma sonucu, bir kaç gün içinde tespit edilebilir.”

Başkomiser Ahmet’in başı dönüyordu artık. Zehir de nereden çıkmıştı. Ya hu, bu dosyayı az evvel, Haluk’un hastane odasında kapatmamışlar mıydı?

“Yani tam olarak ne zaman zehirlenmiş olabilir?” diye sordu yine de , başının dönmesine rağmen.

“Bir ya da en fazla iki gün önce. Bu bir iki günde ölüme götüren tüm belirtileri acı çekerek, kıvranarak yaşamış olmalı,” diye cevap verdi Tabip.

Sadık’ın acı çekerek öldüğünü öğrenmek, doğrusu o kadar da üzmemişti Başkomiseri. İlahi adalet dedikleri bu olsa gerekti. Bu durumda birileri sadece Gülcan’ın değil, profesörün tüm kurbanlarının intikamını almış oluyordu.

Bir sonraki soru Selim’den geldi, “İyi de doktor bey, bu zehir öyle aktarlarda falan satılmıyordur herhalde. Risin zehirini nereden bulmuş olabilirler?”

“Elbette aktarlardan zehirin kendisini bulamazsınız ama bu hintyağı bitkisi tohumu bütün dünyada olduğu gibi ülkemizde de kolay erişilebilen bir tohumdur. Risin zehiri yasa dışı

yollardan bulunulabileceği gibi, bir kimyacı istediği anda bu tohumlardan zehir elde edebilir.”

Adli Tabip’in son cümlesiyle birbirlerine doğru bakan Başkomiser Ahmet ve Feride büyük ihtimalle aynı şeyi düşünüyorlardı. Bu dosyanın bu gece kapanacağı kesinleşmişti.

Başkomiser merkeze gelmeden önce Selim’i, asistan Figen Gülpınar’ı ve nişanlısını bulup getirmesi için görevlendirdi. O gün Figen nişanlısının bir ilaç firmasında kimya mühendisi olduğunu söylediğinde, sesinde sadece on gün içinde evlenecek bir genç kızın heyecanı vardı. Nasıl da soğuk kanlılıkla saklayabilmişti cinayetini?

Sorgu odasındaki sandalyede oturan Figen’in bakışlarındaki donukluk, içini ürpertti Başkomiserin. Bu tepkisiz haliyle ne anlatmak istiyordu? Cinayetini inkar mı edecekti? Yoksa bu başı dik tavrıyla, nasıl usta bir katil olduğunu mu kanıtlamış oluyordu? Bu düşüncelerle, gözlerini bile kırpmadan bir süre daha seyretti Figen’i.

İlk konuşan Figen oldu; “Hadi Başkomiser, sormayacak mısın?”

“Neyi?” dedi Başkomiser.

Figen gülümsedi. Başkomiserin, neyin ne olduğunu bildiğinin farkındaydı. Yorulmuştu artık. Bu yük omuzlarına fazla gelmişti. Bir süre hayal dünyasına girip, nişanlısıyla mutlu bir evlilik yapıp, tüm olanları unutacağına inanmıştı. Ama bu yük, gün geçtikçe taşıyamayacağı bir hal almıştı.

“O şerefsizi ben zehirledim Başkomiser. Beni buraya bunu duymak için çağırdığınızı biliyorum,” dediğinde, sorgu odasının soğuk duvarına sırtını dayamış onları seyreden Feride’ye baktı.

Figen’in gözlerinde akmaya hazırlanan yaşlar birikti. Sanki akmasını önlemek ister gibi, iki elinin tersiyle alelacele sildi gözyaşlarını.

“Şimdi beni dinleyeceksiniz. Sonuna kadar dinledikten sonra, bana hak vermenizi falan beklemeyeceğim. Siz adalet insanlarısınız. Suçluları yakalarsınız. Ben sizin gözünüzde

suçluyum. Beni anlamanızı istemeyeceğim sizden, beni dinlemenizi isteyeceğim sadece.”

Başkomiser Ahmet duyduklarını sindirmeye çalışırken, duyacaklarını da tahmin edebiliyordu. Sırtını yasladığı sandalyeden hiç kımıldamadan sonuna kadar dinledi Figen’in anlattıklarını. Ne yazık ki duydukları, tahmin ettiklerinin çok üzerindeydi. Üstelik elinden ne Figen için, ne de onun gibi binlerce genç kız için, hiçbir şey gelmiyordu.

Sadık bir baba gibi yaklaştığı Figen’i, tehditlerle korkutarak, zavallı kıza defalarca tecavüz etmişti. Yaşadıklarını hiç kimseye anlatamayan genç kızın hayatının son beş yılı bu şerefsizce boyun eğerek geçmişti. Önceleri başına gelenlere korkusundan sustuysa da, sonraları artık susmasının tek sebebi Sadık sayesinde elde ettiği başarı ve itibardı. Ama bunun böyle sürüp gitmeyeceğini biliyor ve bunun için bir şeyler yapmak istiyordu ve nihayet, nişanlısının kimya laboratuvarından gizlice aldığı zehirle Sadık’ı zehirlemişti. Figen’i sessizce dinlerken, bir insanın katil olmasının sebebinin, onun cezasını ne kadar hafifletebileceğini düşünüyordu Feride. Sebep ne olursa olsun bir insanı öldürmek suçtu. Bu suçu işlerken gözünü bile kırpmayan Figen’in yaşadıkları ona insan öldürme hakkını vermiyordu. Peki, Figen bu adamı öldürmek yerine adaletten yardım isteseydi, olmaz mıydı? Ülkede binlerce genç kız adalet önünde, tecavüze uğradıkları için neredeyse suçlanacak hale gelmişken, bu fikir de kesin çözüm gibi görünmedi Feride’ye. Belki de tek çözüm kanunların, tecavüze uğrayan insanları kayıtsız şartsız gözetecek, koruyacak, kollayacak şekilde yeniden oluşturulmasıydı. Yeniden oluşturulması gereken o kadar çok yasa vardı ki... Düşüncelerinden sıyrıldığında Figen’in gözlerindeki yaşları gördü. Hem ağlıyor, hem de anlatıyordu Figen.

“Bu pisliğin yaşamaya hakkı yoktu. Bu kadar insanın hayatını kararttıktan sonra yaşayamazdı. Bir cezası olmalıydı. Kuldan gelecek adaletten umudum yoktu. İlahi adaleti ise bekleyecek vaktim yoktu. “

“Ertesi gün siz geldiğinizde, Sadık’ın cesetini bulduğunuzu

biliyordum. Beni şaşırtan, vurularak öldüğünü söylemeniz oldu. Ama Sadık gibi bir namussuza bir defa ölmek yakışmazdı, öyle değil mi?”

Son cümlesiyle arkasına yaslandı Figen. Artık konuşmuyor, hatta ağlamıyordu bile. Gözlerini masanın bir köşesine dikmiş öylece bakıyordu.

Başkomiser Ahmet Figen’in konuşması bitene kadar tek kelime etmemişti. Onun da istediği gibi sadece dinlemişti. Yapacak da çok fazla bir şey yoktu zaten. Figen kanunların yapamadığını yapmış, kanunsuzca da olsa, tecavüzcüsüne cezasını kendisi vermişti.

Başkomiser başını kaldırıp, sorgu odasının kapısının yanında dikilen Polis Memuru Selim’e işaret etti. Selim elindeki kelepçeyi Figen’in bileklerine geçirirken, hiç tepki vermedi genç kız.

Kapıdan çıkarken arkasını dönüp bir kez daha baktı Başkomisere ve, “İlahi Adalet sadece Tanrı’dan gelmez Başkomiser,” dedi.

Yeşim YÖRÜK. Detektif proza